

ACC. N:R. M 6409:1-5.

Landskap: Småland Upptecknat av: Gunnar Johansson
Härad: Norvidinge Adress: Rattne.
Socken: Söraby Berättat av: Herr Nore
Uppteckningsår: 1940 Född år 1876 i Söraby

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningen rör	<u>Ris</u>	<u>s. 1.</u>
	<u>Traven o Värfvedagen</u>	<u>" 2.</u>
	<u>Offerkast</u>	<u>" 3.</u>
	<u>Höskärlar</u>	<u>" 4-5</u>

Svar på frågorna:

Ulmus k. 9 b

H. C. 14

Ulmus k. 27

Ulmus k. 29

Skriv endast på denna sida!

M 6409:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kartfrågeplista 9 b.

- a) När har brukats äre vax på morgonen
Långfredagen skulle ge baren pisk för att de
skulle bli snälla under året.
- b) Det kallades långfredagsris
- c) Man bröt riset Vardagen användes björkris.
Man bröt riset ute när det skulle användas,
så det brödde hur tidig varen kom, om
riset var utslaget eller ej.

Från Söaby socken, Krauobergs län.

Uppg. från min Mor född 1876: Höparås by
Söaby socken.

M6402:2.

Frågelista 14. Tranan och Vårfrudagen.

- 1) Ordstävet är "tranan bär ljus i sängen
Vårfrudagen", innebär, att från och med då
behövs ljus ej tändas om kvällarna, utan
man gick till sängs när det blev mörkt.
- 8) Vårfrudagensmärken knutna till Vårfrudagen
är: att om det fryser "gamla Vårfrudagen" *
så skulle det frysa på i 40 nätter.
(den 6 april)

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2.

M 6402:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Frågelista 27. Öfferkast

1/ Det är en sägen att man brukade "kasta sten", bära en sten med sig och lägga på de gamla begravningsröseerna, såsom här: köparnäs by på det "stora röset" och även på ljungröset. Det skulle medföra olycka om någon medelst att göra som de gamla traditionerna påbjödo. Det förtämlunda röset är ett av de största och vackraste i Kungälvslän, det ligger på ett högt backvärd med en hänförande utsikt över socknarna vida omkring.

5/ Hur det förfors vintertid har jag ej hört berättas, men det kan dock tänkas att de medley en sten hemifrån de många rösena

Frågelista 29. Hörlätter.

När göken får se den första hökunen slutar han att gäla, är vidstövst här i trakten.

Slätteru brukade böja veckan efter uidsommar, om möjligt dagen efter uidsommar dagen. De brukades leja några slätterkarlar och några räpskor. Slätteru brukade vara minst tre veckor. Man brukade böja i ångarna som låg längst bort i havarna oftast $\frac{1}{2}$ mil från hemmet.

Här kallades redskapet för lie och de olika delarna, lieskaftet kallas för arve och själva handtagen för liakappor, sauet stryksticken den som användes för skärpning.

Den mindre typen kallas för skära och är avsedd för endast en hand och har ett kort skaft.

Efter slåtturkararna kom råpserskonen
 och råpsade höet i "breior". Redskapet heter
råpsa och de olika delarna för råpschuié
 och råpsetinge eller råpspenne samt råps-
skaft. Olika torkeingsmetoder.
 Det naturliga höet, småhöet, lägges först
 i kurv och när det blir torrare i större
 högar kallad stack. För klöver och timo-
 tejhöet användes för alltid torkeing
 på krake, "kraka hö", det är först i senare
 tid som torkeing på hässjor och stack kom-
 mit till användning. När man slädde
 upp i ängarna brukade matmor i huset
 gå till arbetsfolket med middag, ofta be-
 stående av korngrönsvälling och sill, korn-
 grönsvällingen bars i en särskild trä-
 bytta kallad vällingabytta.